23/04/2023

Μυτιλήνη: Ο Άη Γιώργης των λεπρών

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μυτιλήνης, Ερεσσού και Πλωμαρίου

Ένας κακοτράχαλος δρόμος στην ορεινή επαρχία Πλωμαρίου, που ξεκινά από τον κεντρικό δρόμο που συνδέει το Παλαιοχώρι με το Πλωμάρι της Λέσβου, πολύ κοντά στο πρώτο σε φέρνει σε μια δασωμένη έκταση. Παντού ερείπια σπιτιών, μια δημόσια κρήνη και ένα «αλλιώτικο» μικρό εκκλησάκι. Ο Άη Γιώργης των λουβιαρέων. Ο Άη Γιώργης των λεπρών.

Καλώς ήρθατε στη **Λούβα.** Ή στο **Λουβιοχώρι**. Στη «Σπιναλόγκα» της **Λέσβου.**

Στον εγκαταλελειμμένο και ρημαγμένο πια αυτό οικισμό, απομονώνονταν άγνωστο από πότε, αλλά σίγουρα έως και τα μέσα του 20ου αιώνα, οι πάσχοντες από τη νόσο του Χάνσεν, τη λέπρα ή λούβα στην τοπική λεσβιακή διάλεκτο απ’ όπου και το όνομα του οικισμού.

Τα απομεινάρια της ανθρώπινης δυστυχισμένης παρουσίας διάσπαρτα. Επίκεντρο τους η δημόσια κρήνη απ’ όπου υδρεύονταν οι λεπροί αλλά και το πολύ παλιό εκκλησάκι του Άη Γιώργη με το τεράστιο πεύκο να δείχνει, από πολύ μακριά, το

μέρος.

Εικόνες λαϊκής ζωγραφικής φτιαγμένες από τους ίδιους τους ανθρώπους που έζησαν εκεί. Με το θρύλο να μιλάει για ένα λεπρό ζωγράφο που ιστόρησε το Χριστό λεπρό. Μα η εικόνα λέει πάρθηκε, άγνωστο από ποιον, χάθηκε σαν ο οικισμός έπαψε, επίσημα τουλάχιστον, να είναι συνώνυμο του απόλυτου κακού.

Γιατί αυτό το απόλυτο κακό ήταν ο οικισμός. *«Άει στ' Λούβα»* έλεγαν αντί για *«άει στο διάολο»* συνδέοντας την «μυθική» αρρώστια μια από τις αρχαιότερα καταγεγραμμένες ασθένειες που ήταν τόσο συνδεδεμένη με το κοινωνικό στίγμα και τον αποκλεισμό.

Όσο κι αν φαίνεται περίεργο, σήμερα κοντά 80 χρόνια μετά την ανακάλυψη του φαρμάκου που οδήγησε στην εξαφάνιση της αρρώστιας και το Λουβιοχώρι αντιμετωπίζεται ακόμα με δισταγμό από τους ντόπιους. Λιγοστοί οι επισκέπτες του ακόμα και ανήμερα *«του Άη Γιωργιού»*. Του Αγίου το*υ «ασθενούντων ιατρού»* κατά το απολυτίκιο του!

Με λίγες δάφνες στολισμένο το εικόνισμα του **Άη Γιώργη**, προσέχεις πως οι προσκυνητές -όσοι φτάνουν εδώ- θαρρείς κι αποφεύγουν να ασπαστούν την εικόνα. *«Τι φοβούνται, μη κολλήσουν μια χαμένη αρρώστια;»* ρωτάς τον οδηγό σου. *«Είναι πολύ βαριά η μνήμη τούτου του χώρου. Με πολλές ιστορίες και ζωντανές ακόμα τις μαρτυρίες για αυτόν σαν τόπος συνώνυμος της κόλασης»* σου απαντά.

Ακόμα και το **νεκροταφείο των λεπρών** τίποτα δεν μαρτυράει πως ήταν εδώ ή εκεί. *«Μη τύχει και συμβεί τι;»* αναρωτιέσαι στο δρόμο του γυρισμού, ανάμεσα σε χαλάσματα στο Λουβιοχώρι που λες και όλοι θέλουν να διαγραφεί από τη συλλογική μνήμη του τόπου.

Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ